

LOUISE D'ANJOU
Eindelijk thuis

LOUISE D'ANJOU
Eindelijk thuis

Eerste druk in deze uitgave 2002

NUR 343

ISBN 90.205.2635.9

Copyright © 2002 by 'Westfriesland', Hoorn/Kampen

Omslagillustratie: Jack Staller

Omslagontwerp: Van Soelen Reclame

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever

HOOFDSTUK 1

Jenna van Merwede slaakte een opgeluchte zucht toen ze de voordeur in het slot hoorde slaan. Ze wurmde haar armen boven het dekbed uit en trok haar nachthemd los van haar bezwete lichaam. Bah, ze voelde zich smerig maar ze had niet de moed haar bed uit te gaan om een schoon nachthemd aan te trekken. Ze had griep, en niet zo'n beetje ook. Hanna, de vriendin van Matthews moeder bracht de kinderen naar school en de crèche, en zou later terugkomen om voor Jenna te zorgen.

Jenna woonde sinds eind december bij Matthew Essendon en de kinderen, Nandy van acht, en Zoë van drie. Het viel niet mee je relatie met twee kinderen te beginnen al was ze vol goede wil geweest. Zolang ze nog in haar eigen huis woonde en de kinderen in het weekend kwamen was het best goed gegaan, maar in een ander zijn huis wonen waar niets van haarzelf in stond was een stuk moeilijker.

Jenna draaide het vochtige kussen om en drukte haar warme gezicht in het koele linnen. Ze voelde zich eenzaam, zowel geestelijk als lichamelijk. Matthew was naar Ierland voor zaken en zou pas het weekend weer thuiskomen, en het was pas dinsdag. Ze vloog overeind en schoot haar bed uit naar het toilet. Darmkrampen en misselijkheid namen weer bezit van haar. Vlug pakte ze de emmer en gaf over terwijl ze op het toilet zat. Tranen van ellende stroomden over haar gezicht, o hemel, wat voelde ze zich beroerd. Wankelend liep ze naar de badkamer en haalde een koud washandje over haar gezicht.

Ze keek in de spiegel en zag een totaal ontredderde Jenna die haar wanhopig aanstaarde. Rillend trok ze haar klamme nachthemd uit en trok een schoon aan, daarna kroop ze onder haar dekbed dat koud aanvoelde. Ze trok het omhoog en strak om zich heen. De slaapkamer was de enige ruimte waar haar eigen spullen in stonden. Ze had niet in het bed willen liggen waar Matthew acht jaar met zijn vrouw Corry in had geslapen. Matthew had er alle begrip voor gehad en stelde voor de slaapkamer met haar eigen spullen in te richten. Haar andere meubels en bezittingen waren opgeslagen, zeer tegen de zin van Jenna. Maar na lang praten waren ze overeengekomen dat het voor de kinderen beter was niet te veel ineens te veranderen. Hun moeder was nog maar kort overleden, verongelukt in Dartmoor, Engeland, de afgelopen zomer. Het was nu inmiddels maart.

Het huwelijk van Matthew en Corry was al jaren geleden op de klippen gelopen en de geboorte van Zoë had daar geen verande-

ring in gebracht. Corry was geestelijk steeds onstabiel geworden en de alcohol had het laatste jaar er een grote rol in gespeeld. Gelukkig was het niet de oorzaak van het ongeluk geweest maar een hartstilstand. De onbestuurbare auto was tegen een bus aangetost, niemand was verder gewond geraakt.

Het gezin logeerde in Dartmoor bij Jos, de stiefmoeder van Matthew, die ook de tante van Jenna was. Toen Jenna nog een baby was had Jos haar, wegens omstandigheden, een poosje verzorgd. In die tijd ontmoette ze tijdens een concert in Rotterdam Craig Essendon. Craig was een Engelsman en woonde in Plymouth waar hij een belangrijke baan bij de Marine had. Hij was op dat moment in Nederland om zijn zoon Matthew op te zoeken, die bij zijn moeder woonde. Craig en Babs van Kersten waren jaren geleden gescheiden toen Matthew een jaar of vier was. Zij was met haar zoon terug naar haar geboorteland gegaan, ze had niet kunnen aarden in Engeland.

Het klikte meteen tussen Jos en Craig, en na enige tijd volgde Jos hem naar Plymouth waar ze samen tot aan zijn pensioen woonden. Na zijn pensionering vestigden zij zich in Dartmoor.

Jenna dacht aan Jos en voelde een enorme heimwee naar haar. Ze zag het huis voor zich, de ommuurde tuin en de heuvels in de verte, ze verlangde naar haar eigen kamer bij Jos met de sfeervolle open haard waar ze zich veilig en geborgen voelde. En naar John en Hester, een bevriend echtpaar, die sinds Jos weduwe was geworden, op het terrein bij Jos woonden en haar in de tuin en in het huis hielpen. Het was haar tweede thuis geweest, en nu was het voor haar gevoel naar de eerste plaats geklommen, want dit huis was geen thuis voor haar. Toch moest ze zien dat ze het eerste jaar doorkwam, daarna zouden ze uitzien naar een nieuw huis wat ze samen zouden inrichten en waar haar eigen spullen een plaats in zouden krijgen. Jenna zuchtte vertwijfeld, was het vast maar zover.

Jenna kreunde toen de buikkrampen weer terugkwamen. Op dat moment hoorde ze Hanna thuiskomen, gelukkig, ze was niet meer alleen, er zou voor haar gezorgd worden.

Hanna kwam naar boven en ging voorzichtig op de rand van het bed zitten.

„Wil je wat drinken liefje?” vroeg ze en streek het vochtige haar uit Jenna's ogen.

„Nee, alsjeblieft niet, het komt er direct weer uit.” Vol afschuw keek ze Hanna aan.

„Kom, ga toch maar even naar beneden, het is er lekker warm en dan kan ik in de tussentijd je bed verschonen.”

Ze stond op en pakte de badjas van Jenna en hielp haar die aan te trekken. Ze liep voor haar uit de trap af en bracht haar naar een gemakkelijke stoel bij het raam. „Geniet maar even van het lentespul in de tuin, daar knap je vast van op. Ik maak een beker thee voor je, die laat je maar wat afkoelen en neem er dan af en toe een slokje van, je moet drinken anders droog je uit.” Ze legde haar hand geruststellend op Jenna’s hoofd.

Jenna zei niets en leunde vermoeid achterover in de stoel.

Wat had ze toch een mager bekkie gekregen, dacht Hanna bezorgd. Alles goed en wel, maar ze vond dat Matthew thuis had moeten blijven. En de buitenlandse reizen had hij het eerste jaar maar aan zijn compagnon moeten overlaten. Matthew en Hans Veldhoven hadden een groothandel in optische instrumenten en gingen er ziekenhuizen en laboratoria mee af, ook in het buitenland. Bovendien waren er steeds nieuwe ontwikkelingen op dat gebied en dat voerde hen naar alle windstreken. In het verleden was het meestal Matthew geweest die de betrekkingen met het buitenland onderhield, en zorgde Hans voor het administratieve gedeelte. Maar, dacht Hanna bezorgd, Matthew had Jenna niet meteen in het diepe moeten gooien en haar alle verantwoording voor zijn kinderen moeten geven.

Bij hun eerder gemaakte afspraak hoorde ook dat Jenna haar baan zou opgeven en een jaar thuis zou blijven om de kinderen zo goed mogelijk op te vangen. Zonder al te veel spijt had ze haar baan bij Sander van Vuuren opgezegd. Sander had een expertisekantoor en Jenna was zijn enige personeelslid geweest. Het had tussen hen nooit echt geklikt al was het de laatste maanden wel wat beter gegaan. Dus nu was Jenna hele dagen thuis en verveelde zich enorm. Wat moest ze doen in een huis dat niet het hare was? Voor de kinderen zorgen, het huis min of meer schoonhouden, want ze had eenmaal per week een hulp voor het zemen van ramen en dergelijke, en koken. Soms ging ze met de auto naar haar schoonzusje in Bleiswijk. Ilse was met Jenna’s broer Werner getrouwd, ze hadden twee kinderen, Marije en Jobbe.

Hanna kwam de kamer weer in en Jenna keek haar met een trieste blik aan. „Het gaat niet goed, hè meisje?” Ze trok een stoel bij en nam Jenna’s hand in de hare.

„Nee Hanna, het gaat inderdaad niet goed met me. Ik doe mijn best maar het valt gewoon niet mee. Ik ben een instant moeder en vertoef in een vreemd pakhuis, en hoeveel ik ook van Matthew houd... het is te snel gegaan. Ik begrijp best dat het heen en weer rijden, en het feit dat er steeds iemand bij de kinderen moest zijn moeilijk voor hem was, maar dit is achteraf toch ook niet ideaal

gebleken. We praten er weinig over want een andere oplossing is er niet, dat weten we allebei. De kinderen hebben in het verleden al zoveel te verwerken gekregen, en nog meer onrust en verwarring zou fnuikend voor ze zijn. Ze kenden me al een tijdje en vertrouwden me, en op zich was dat een goeie basis, maar je kunt vooral aan Nandy merken dat ze heel goed beseft dat ik haar moeder niet ben.”

Mismoedig keek Jenna door het raam de tuin in, ze zag niets van het lentegebeuren. Ze dacht terug aan de vorige lente toen ze nog haar eigen vertrouwde leventje leidde, vrij was van verplichtingen en opgedrongen zorgen. Oké, niet dat ze zich toen zo gelukkig voelde, maar het was in ieder geval haar eigen leven geweest. Ze hield van haar huis aan de singel en had het met veel zorg en goede smaak ingericht, het was haar eerste thuis geweest. Bah, ze wilde liever niet aan vroeger denken, ze voelde zich al beroerd genoeg.

„Hanna, ik ga weer naar boven, ik voel me doodmoe.”

„Dat is goed kind, ik maak nog wat thee voor je en ik zal een paar beschuiten smeren, als je het binnen kunt houden neem dan af en toe een hapje.”

Jenna vond alles best als ze maar weer naar bed kon. Met zichtbaar genoeg gleed ze onder haar schone dekbed, het leek alsof ze zich wat beter voelde al was het maar door de warme zorg van Hanna die haar even later instopte. „Als er wat is moet je me echt bellen,” zei ze op bezorgde toon. „Tot straks Jenna, als ik de kinderen ophaal breng ik gelijk wat boodschappen mee.”

„Is goed,” zei Jenna, ze was blij weer even alleen te zijn. Soms was praten al teveel, en denken aan allerlei moeilijke situaties wilde ze ook niet, slapen, dat was het enige wat ze wilde.

Om een uur of twee werd Jenna wakker, ze rekte zich voorzichtig uit en besloot een poosje naar beneden te gaan.

Tegen de tijd dat Hanna met de kinderen thuiskwam zou ze zorgen dat ze weer in bed lag. Ze zette de tv aan en zocht naar wat ontspannende afleiding. Goddank voelde ze zich wat beter en had ze niet meer gespuugd, ook haar buik hield zich rustig. Met haar benen op de bank en lekker in de kussens geleund keek ze een uurtje naar de tv. Toen rinkelde de telefoon. Jenna keek op de nummermelder en zag dat het de moeder van Matthew was. Daar had ze niet veel zin in dus liet ze de telefoon rinkelen. Babs had natuurlijk van Hanna gehoord dat Jenna ziek was. Normaal was ze ook niet zo belangstellend naar haar welzijn. Jenna wendde zich weer naar de tv, ze had mooi geen zin in een praatje met de koele Babs van Kersten. Ze mocht dan de moeder van Matthew

zijn maar dat was dan ook alles. Ze lagen elkaar niet en dat was al vanaf hun eerste ontmoeting een jaar geleden, toen ze Nandy een weekendje bij haar bracht. Jenna had in het voorjaar het gezin Essendon, op Matthew na, bij Jos leren kennen en toen ze op het punt stond naar huis te gaan had Nandy haar dringend gevraagd of ze een keertje bij Jenna mocht logeren. Corry had zich bij de kennismaking van haar slechtste kant laten zien en Jenna had met het kind te doen gehad. Dat was het begin geweest, en nu was ze sinds een paar maanden de onofficiële stiefmoeder van de kinderen. Jenna zuchtte, was Matthew maar thuis, ze verlangde naar zijn aanwezigheid en zijn zorg om haar.

Vanavond zou hij wel weer bellen, maar wat had ze aan een telefoontje terwijl ze zich zo rot voelde... Ze besloot maar weer naar bed te gaan, haar buik rommelde als een kapotte pijpleiding en ook haar maag speelde weer op. Jenna stond op en zette de tv af, ze nam zich voor Matthew te vragen haar eigen tv op de slaapkamer neer te zetten. Het leek haar wel knus samen in bed naar een leuke film te kijken, vooral in de winter als het slecht weer was en de wind om het huis loeide. Maar, het kon nergens zo knus zijn met slecht weer als op haar kamer bij Jos. Ze had zich vanaf het begin in Dartmoor thuis gevoeld, net als Matthew. Alleen kwam bij hem zijn zwarte Moor, Perigrine op de eerste plaats, en bij Jenna haar tante Jos, en Hester met haar man. En natuurlijk de prachtige omgeving. Met die gedachte rolde Jenna zich weer genoeglijk in haar dekbed en probeerde een uurtje te slapen.

Ze werd wakker van een koud handje dat over haar gezicht streek. Ze huiverde licht en trok zich wat omhoog in de kussens. Zoë keek haar gefronst aan en klom op het bed.

„Ben je nog ziek tante Jenna? Mama was ook ziek en ging dood, ga jij ook dood?” Het kind keek haar ernstig aan.

„Nou zeg, troela, als het even kan wil Jenna nog wel een poosje bij jullie blijven, je bent toch een macaber geval.” Ze trok het kind naast zich en sloeg een arm om haar heen. Zoë kon zo klein als ze was de dingen op een griezelige manier duidelijk maken. Wat ze zich kon herinneren van haar moeder wist niemand. Haar 'ziek'-zijn, en ook haar dood scheen geen indruk op het kind gemaakt te hebben, al kon niemand dat natuurlijk met zekerheid zeggen. Ze leefde in haar eigen wereldje en reageerde nauwelijks op wat er om haar heen gebeurde. Ze wilde niet aangehaald worden, al veranderde dat langzamerhand een beetje, en ze voelde zich tevreden als ze in een hoekje van de kamer kon spelen. Hoewel je van 'spelen' eigenlijk niet kon spreken, het was meer 'slopen' en dat deed ze vakkundig. Toch was ze aan het veranderen, de crèche en

de komst van Jenna hadden daar een grote rol in gespeeld. Ook Nandy veranderde maar dan in omgekeerde volgorde. De band die tussen hen was ontstaan scheen met de dag losser te worden, ze zocht Jenna niet meer en was veel op haar kamertje te vinden. Jenna zag dat alles met lede ogen aan, ze begreep niet veel meer van het gedrag van de kinderen.

„Kom beneden, tante Jenna, oma Hanna kookt macaroni voor ons.”

Voor het gemak noemden de kinderen Hanna ook maar oma, en ze verdiende dat. Oma van Kersten was goed voor de kinderen geweest in al die moeilijke jaren en ze had bijgesprongen waar ze maar kon, maar dat nam niet weg dat ze weinig warmte om zich heen verspreidde.

„Lieverd,” zei Jenna, walgend alleen al van het woord macaroni, „als jullie hebben gegeten kom ik even naar beneden. Vraag maar aan oma Hanna of ze een beetje thee voor me maakt?”

„Oké!” Het kind sprong van het bed en kloste welgemoed de trap af. Jenna glimlachte, wat praatte ze goed, het kromme taaltje was volkomen verdwenen. Corry had niet van een crèche willen horen destijds, ze hield Zoë liever in haar eigen omgeving. Niet te geloven eigenlijk, ze lag uren op bed, rookte en dronk meer dan goed voor haar was, en liet het huishouden en Nandy liever aan anderen over. Geen wonder dat Zoë gedragsmoeilijkheden vertoonde, ze moest zichzelf zoet houden in de slaapkamer van haar moeder. Terwijl die gevoelsmatig op geen enkele manier bij het kind betrokken was.

Vrijwel onmiddellijk na de geboorte van Zoë waren de moeilijkheden begonnen. Ze was depressief geworden, en had Matthew van alles de schuld gegeven.

Jos had zich destijds verplicht gevoeld Jenna in te lichten toen het gezin onverwacht op bezoek kwam. Matthew moest voor zaken naar Ierland en dropte hen bij Jos. Jenna was niet blij geweest met hun komst. Jenna's gedachten werden onderbroken doordat Hanna met de thee naar boven kwam.

„Bah, Hanna, je ruikt naar eten,” zei ze, een vies gezicht trekkend. Hanna schoot in de lach: „Stel je niet zo aan, dit is maar tijdelijk hoor! Als Matthew terug is ben je zo weer de oude, en geniet je weer van een wijntje en een lekker hapje.”

„Ja, maar nu niet,” Jenna sloeg het dek terug en rende naar de badkamer. Hanna wachtte rustig tot ze terugkwam, het was niet alleen die buikgriep, dacht ze wijs, er was meer aan de hand, het kind kon de situatie gewoon niet aan. Ze wist dat Jenna er Matthew niet mee lastig wilde vallen, hij had al genoeg voor zijn

kiezen gekregen de laatste jaren. Maar dit was toch niet de goede manier, dat wist ze zeker. Ze moest er eens met Babs over van gedachten wisselen. Babs leek een koele vrouw maar Hanna kende haar ook van een andere kant.

Het was niet dat ze Jenna niet mocht, integendeel, maar Babs voorzag, net als zij, dat er moeilijkheden dreigden. Matthew en Jenna waren verkeerd gestart. Hij had haar veel te snel gevraagd bij hem te komen wonen, Jenna was er nog lang niet aan toe geweest. Oké, ze waren verliefd en hielden van elkaar, de roman- ce had zijn beslag gekregen in de heuvels van Dartmoor, allemaal heel mooi. Ze hadden vertederend naar het gelukkige paar geke- ken. En 'ze' waren Babs en zij, Jenna's broer en zijn vrouw, en Jenna's vriendin, Lucie. Maar tegelijkertijd hielden ze allemaal hun hart vast. Matthew en Jenna hadden veel moeilijkheden en verdriet gekend, en de liefde die ze voor elkaar voelden was op het juiste moment in hun leven gekomen. Maar dat wilde niet zeggen dat Jenna klaar was om aan een gezin te beginnen. Babs was het moe haar zoon steeds in de problemen te zien. Al vrij snel na zijn huwelijk met Corry was het begonnen. Corry was een verwend- e vrouw. Haar ouders hadden hun enig kind in alles haar zin gege- ven en Corry dacht dat haar man daarmee door zou gaan. Niet dus. Na de geboorte van Nandy leek het een paar jaar goed te gaan tot aan de tijd dat Nandy naar school ging. De verveling sloeg weer toe en Matthew moest het ontgelden. Hij was te veel weg, liet alles aan haar over, en zo begonnen de klaagzangen die hem tot wan- hoop dreven. Steeds vaker speelde hij met de gedachte aan een scheiding. Hij kon het eenvoudigweg niet meer opbrengen met haar samen te leven. Op een avond, na de zoveelste ruzie sprak hij zich uit. Een crisis volgde. Ze dreigde zichzelf wat aan te doen als hij bij haar wegging, en omdat het niet ondenkbaar was bleef hij. Op de eerste plaats natuurlijk voor Nandy. De crisis had er in ieder geval voor gezorgd dat Corry zich een tijdlang rustiger gedroeg. Hun huwelijk bloeide weer wat op en daardoor ook hun seksleven. Corry bedacht een plannetje om hem voorgoed aan zich te binden, ze wilde nog een kind. Ze wist dat hij zijn verant- woordelijkheden heel serieus nam, en dat de kinderen bij hem altijd op de eerste plaats zouden komen. En hoewel ze zich heel goed realiseerde dat hij niet echt meer van haar hield, wilde ze toch dat hij bij haar bleef. Ze wilde en durfde niet alleen te zijn, ze had hem nodig. De pil bleef in het nachtkastje en na een paar maanden was ze zwanger, dit tot grote woede van Matthew. De maat voor hem was vol, ze wist dondersgoed dat ze niet in staat was meer kinderen op te voeden. Zelfs haar ouders hadden daar,

een paar maanden tevoren, met haar over gesproken. Ook zij zagen dat het niet goed ging met hun dochter. Wonderlijk genoeg verliep de zwangerschapsperiode heel goed. Ze was rustig en lief voor Nandy. Het kind bloeide zichtbaar op en hielp haar moeder zo goed mogelijk. Na de geboorte van Zoë werd Corry echter heel onverschillig, zeker ten aanzien van Matthew. Ze wist dat hij zijn gezin niet in de steek zou laten en dat was haar genoeg. Ze trok zich steeds meer in zichzelf terug en gleeed af tot in een diep dal. Matthew probeerde haar steeds eruit te helpen, en soms leek dat te lukken, maar even daarna viel ze weer terug en begon de moeizame weg omhoog weer opnieuw. Het tragische was, dat op het moment van haar dood het redelijk goed met haar ging, wel was ze hypernerveus geweest.

Hanna zette de vuile vaat in de afwasmachine en probeerde haar sombere gedachten van zich af te zetten. Ze riep Nandy en vroeg haar even naar Jenna te gaan en haar te vragen of ze een poosje beneden wilde komen.

„Laat Zoë het maar doen, ik ben bezig met mijn huiswerk,” zei ze nors.

Hanna keek bezorgd naar het koppig gebogen hoofdje, wat ging er toch om in dat kind. Eerst een en al lieve aandacht voor Jenna en sinds ze hier woonde was ze als een blad aan de boom omgedraaid. Zoë was inmiddels al naar boven gegaan en kwam even later met Jenna terug. Jenna gaf Nandy een aai over haar bol en ze voelde hoe het kind zich van haar terugtrok.

„Waarom ben je niet even boven gekomen Nandy? Als jij niet lekker bent zorg ik toch ook voor jou!”

Nandy haalde onverschillig haar schouders op: „Ik maak mijn huiswerk, dat zie je toch... en je bent toch niet echt ziek!”

Het deed Jenna pijn, dit was de zoveelste afwijzing, het leek wel of ze haar haatte.

„Je hebt een grote mond Nandy en dat pik ik niet van je.”

Jenna zat op de bank met Zoë naast zich. Nandy stond kalmpjes op en gooide haar hoofd in haar nek: „Ik ga wel boven leren, dan kun je lekker met Hanna en Zoë klieren.”

Jenna liep rood aan van boosheid, maar de kalmerende hand van Hanna op haar schouder belette haar om Nandy tot de orde te roepen.

„Laat haar maar, jullie kunnen weinig van elkaar velen en je bent op dit moment niet in staat een en ander tactisch op te lossen. Ze is jaloers op Zoë en er speelt nog wat anders, alleen kan ik er niet achter komen wat dat is.”

„Nee,” zei Jenna verdrietig, „ik weet het ook niet meer. Alles wat

we aan vertrouwen opgebouwd hadden is kennelijk verdwenen.”
„Het is niet weg,” zei Hanna zacht, „ze verdringt het, geef haar en jezelf de tijd en dan komt het best in orde. Ze is hard maar eerlijk in het uiten van haar gevoelens, ze ligt net als jij met zichzelf overhoop. Kom, drink je thee, ik breng Zoë even naar bed.”
Zoë had zich stilgehouden en keek Jenna met grote heldere ogen aan.

„Nandy huilt in bed, echt waar, ik heb het zelf gehoord.”
Hanna plukte haar van de bank. „Geef Jenna gauw een kus, eigenwijze garnaal.”

Zoë lachte schaterend. „Ik ben geen garnaal, hè tante Jenna? Is een garnaal een gevaarlijk beest?”

Jenna gaf haar een kus en kietelde haar even. „Vraag maar aan Hanna en slaap lekker, je bent lief.”

Tevreden liet het kind zich door Hanna naar boven brengen. Hoe is het mogelijk, dacht Jenna, dat ik Zoë een lief kind vind, lief en Zoë hoorde tot voor kort niet bij elkaar. Jenna luisterde naar het gelach boven en op dat moment ging de telefoon. Het was Matthew. Jenna was blij dat ze alleen in de kamer was, zo kon ze even vrij met Matthew praten.

„Lieverd, hoe is het met je? Ik vind het zo vervelend dat je ziek bent en ik zo ver weg. Maar ik ben blij dat Hanna zo goed voor je zorgt.” Zijn stem klonk warm en bezorgd.

„Het komt wel in orde, als je thuiskomt ben ik weer een stuk beter.”

Matthew grinnikte: „Ja schat, je voelt je altijd beter als ik bij je ben, zo hoort het ook!”

Jenna trok een gezicht. „Wat een eigendunk, hoe ben ik al die jaren doorgekomen zonder jou?”

„Ja, dat weet ik ook niet. En dan te weten dat onze eerste ontmoeting zeer ongelukkig was.”

„Herinner me er niet aan.” Jenna wreef over de littekens op haar linkerarm. De avond dat Zoë werd geboren was Jenna met haar auto door hem van de weg geduwd. Het was op een onverlichte weg richting Delft gebeurd. Corry was in het ziekenhuis aan het bevallen, en de geboorte van de baby verliep niet helemaal goed. Matthew had zich naar het ziekenhuis gehaast en had zich doodgeërgerd aan het rijgedrag van de vrouw in de auto voor hem. Ze was geen centimeter opzij gegaan na zijn herhaaldelijk toeteren en seinen met zijn lichten. Ten einde raad had hij licht haar bumper aangetikt, en toen ze eindelijk uitweek was hij er als een komeet voorbij gevlogen. Hij had niet gezien, noch gehoord dat ze met een vaart tegen een betonnen paaltje was aangereiden. Jenna was

door het bumperkleven zo overstuur geraakt dat bij het opzijaan het stuur uit haar vochtige handen was geglipt. Haar auto had een draai gemaakt en kwam tot stilstand tegen een betonnen paal waar lange punten scherp betonijzerdraad uitstak. De deur was ontzet en een stuk betondraad had zich erdoorheen geboord. Jenna had diepe snijwonden aan haar linkerarm die bovendien op diverse plaatsen was gebroken. Ook haar heup en bovenbeen hadden flinke kneuzingen opgelopen. Ze had een paar weken in het ziekenhuis gelegen en in die tijd had ze een diepe haat ontwikkeld, gericht tegen de veroorzaker van het ongeluk die gewoon was doorgereden. Na haar herstel was ze echter veel pijn blijven houden en volgens de artsen zat die pijn tussen haar oren. Een dooddoener, volgens Jenna, alles waar ze geen naam voor hadden zat tegenwoordig tussen je oren.

Twee jaar later ontmoette ze Jos bij haar vader die in het ziekenhuis lag vanwege een beroerte. Ze had haar tante sinds ze een kind was niet meer gezien. En toen ze later Jos het verhaal van het ongeluk vertelde kreeg die een angstig vermoeden. De datum, tijd en plaats van het ongeluk, het kwam haar akelig bekend voor. Ze zweeg echter zowel tegen Matthew als tegen Jenna. Het kwam pas tot een ontknoping toen Matthew en Jenna verliefd op elkaar waren geworden. Het was in Jenna's vakantie bij Jos toen ook Matthew een paar dagen kwam logeren en hij aan haar vroeg waarom ze altijd kleding met lange mouwen droeg. Argeloos had Jenna haar mouw opgestroopt en hem de littekens laten zien. Ze vertelde hem hoe het was gekomen, en toen zag ze Matthew tot haar verbazing lijkwit worden. Ze had hem, en de anderen verbaasd aangekeken en langzaam drong de waarheid tot haar door. Met angst en beven hadden Hester en Jos toegezien hoe Jenna volkomen over haar toeren het huis was uitgerend. Matthew had er zo wit als een doek uitgezien. Toen hij weer een beetje tot zichzelf was gekomen, was hij Jenna op zijn paard Perigrine achternagegaan. Jos had hem aangeraden te paard in de heuvels te gaan zoeken, ze was ervan overtuigd dat hij Jenna daar zou vinden, en zo was het ook. Op haar favoriete plekje had Jenna zich volkomen laten gaan, ze had gegild, gehuild maar ook nagedacht. Toch was ze nog steeds over haar toeren toen Matthew haar vond, drijfnaat en in- en inkoud.

Het was gelukkig goed gekomen tussen hen. Jenna had begrepen dat het geen opzet was geweest. Hij had de klap niet gehoord, hij was al te ver weg geweest. En voorzover hij had kunnen zien was de berm breed genoeg geweest om erin uit te wijken. Een samenloop van omstandigheden, en heel beroerd voor Jenna.

Matthew had zich lange tijd schuldig gevoeld. Nu was het ergste gesleten en konden ze er zelfs spottende grapjes over maken, al wist Jenna best dat hij het zichzelf nog steeds niet had vergeven. Ze praatten nog even gezellig verder, en Jenna vroeg of hij al wist wanneer hij thuiskwam.

„Ik weet het niet schat, de besprekingen verlopen goed maar ik heb de order nog niet binnen. Maar hoe gaat het met de kinderen, zijn ze lief voor je nu je ziek bent?”

„Sorry Matthew, ik leg neer want ik moet weer overgeven.”

Ze verbrak de verbinding zonder antwoord te geven op zijn vraag.

Matthew legde peinzend zijn mobieltje op het nachtkastje en ging op bed liggen met zijn handen onder zijn hoofd. Jenna was vreemd afstandelijk geweest. Het deed hem denken aan de verhalen die hij van Jos, en Jenna's broer, Werner had gehoord. Wanneer Jenna geen grip op een situatie had trok ze zich in zichzelf terug en sloot iedereen die om haar gaf buiten. Ze was niet ingegaan op zijn vragen over de kinderen en dat zei hem genoeg. Of ze ook echt had moeten overgeven was voor hem de vraag, want hij had in hun gesprek daar niets van gemerkt.

Ze waren zo hoopvol begonnen toen ze uit Dartmoor terug waren gekomen. Jenna was blij en gelukkig geweest en vol goede voornemens. De weekenden in haar huis met hem en de kinderen waren heel gezellig, al was het soms een beetje behelpen, maar dat vonden ze juist spannend. Hij moest ook bekennen dat toen Jenna voor het eerst in zijn huis kwam het een stuk stroever verliep. Vooral tussen Jenna en Nandy ging het niet goed meer. Ze was ook niet blijven slapen, ze moest er niet aan denken een nacht in de kamer van een andere vrouw door te brengen. Het intieme, warme gevoel naar elkaar leek daardoor minder te worden. Zelfs nadat de slaapkamer met al haar eigen vertrouwde spullen was ingericht was het nooit meer geweest zoals in het huis bij Jos. Tijdens het vrijen was ze geremd, dat was ze ook enigszins in haar eigen huis geweest. De aanwezigheid van de kinderen, ook al was hun slaapkamerdeur dicht, belemmerde haar kennelijk. Hij miste de spontaniteit en overgave van de eerste nachten, toen hij haar met heel zijn verliefde hart veroverde en haar tot de zijne maakte. Matthew lachte hardop, wat klonk dat ouderwets, haar tot de zijne maken. Maar de betovering van Dartmoor, waar hij voor het eerst had gezegd dat hij van haar hield, had hen stevig in de greep gehad. Het was verwonderlijk zo hartstochtelijk veel Jenna hield van de woeste en vaak onherbergzame streek. Het paste ook wel een beetje bij haar karakter, soms grillig, dan weer zonnig, en

haar terugtrekken was alsof de mist over de heuvels trok en alles verhulde. Ach, wist ze maar hoe hij dacht op dit moment, was ze maar bij hem dan kon hij dit tegen haar zeggen, ze zou het prachtig vinden. Maar helaas, ze waren ver van elkaar vandaan, in alle opzichten.

Matthew zuchtte diep en sloeg zijn benen over de rand van het bed. Hij had een dinerafspraak bij een bevriend echtpaar en hij kon die mensen niet laten wachten. Als het mogelijk was moest Jenna hem af en toe maar vergezellen op zijn zakenreizen.

Door de jaren heen had hij veel mensen leren kennen en met enkelen daarvan was hij bevriend geraakt.

Het was vrijdag en Jenna was een stuk opgeknapt. Ze voelde zich nog wel slappes maar niet meer ziek. Vanavond kwam Lucie, haar Surinaamse vriendin eten. Ze verheugde zich er erg op want ze miste haar. Lucie woonde op dezelfde singel als Jenna destijds en ze liepen nogal eens bij elkaar aan.

Jenna had haar leren kennen toen ze in het IJssellandziekenhuis lag na haar ongeluk, Lucie was daar hoofdverpleegkundige. Ze had Jenna heel wat keertjes uit de put gepraat en dat was hard nodig geweest. Jenna neigde tot zelfbeklag, en ook al had dat zijn reden, ze hoefde nog niet koppie onder te gaan, was Lucies mening. Jenna werd uit het ziekenhuis ontslagen en daarna hadden ze elkaar niet meer gezien tot de ontmoeting in de supermarkt bij Jenna op de hoek. Een afspraak werd gemaakt en het klikte weer meteen.

Om halfelf kwam Hanna koffiedrinken en ze bracht meteen de boodschappen mee waar Jenna om had gevraagd.

„Zo meisje, je ziet er een stuk beter uit, gelukkig maar. Ik haal straks de kinderen op en maandag kun je het wel weer zelf neem ik aan.”

Bedrijvig pakte ze de tassen uit en zette alles op het aanrecht. „Heb je trek in een boterham, dan maak ik die gelijk klaar.”

„Nee, dank je, ik heb een paar beschuiten op en dat is voorlopig meer dan genoeg. Maar ik heb tenminste weer trek in koffie, en dat is al heel wat. Ik vind het heerlijk dat Lucie komt maar dat ik moet koken is minder geslaagd. De kinderen zijn zo door jou verwend dat ik ze niet met een boterham durf af te schepen.”

Jenna schonk koffie in de kopjes en schoof een kopje naar Hanna. „We blijven maar aan de keukentafel zitten, het is hier tenminste zonnig en nog een beetje gezellig.” Met een kouwelijk gebaar trok ze de kraag van haar trui hoger op. Hanna zei niets, ze wilde niet weer proberen Jenna te overtuigen dat het voor een deel aan

haarzelf lag dat ze zich in Matthews huis niet thuis voelde. Het was onbegonnen werk, dat had ze al snel ondervonden.

„Wat ben je stil Hanna... ben je moe van het heen en weer sjouwen, dat kan ik me goed voorstellen, want al woon je dichtbij, je bent toch uit je eigen ritme.”

Jenna legde haar hand op die van Hanna. „Ik ben je echt dankbaar, ik zou niet weten hoe ik het al die maanden zonder jou had moeten doen.”

„Je had ook Babs kunnen vragen, ze heeft het goed met je voor Jenna, heus. Ze wil zich niet aan je opdringen maar ik weet zeker dat ze graag een keer wil komen ook al is Matthew niet thuis. Ze heeft bewondering voor je, en ja, ze uit zich niet zo gemakkelijk maar dat doe jij ook niet.”

„Dat weet ik wel, maar ik heb het gevoel dat ik alles fout doe als ze er is en daar komt nog bij dat ik niet wil dat ze ziet hoe Nandy zich naar mij opstelt. Ik zie dat als een tekortkoming naar mezelf toe en daar heb ik het al moeilijk genoeg mee.” Jenna's stem sloeg over van emotie en haar hand om het kopje trilde. „Wat moet ik Hanna... ik heb geen huis meer waar ik naartoe kan, ik kan niet zomaar weg wanneer ik daar behoefte aan heb... ik zit gevangen in een situatie die ik niet aankan. Maar er is geen alternatief en ik wil Matthew geen verdriet doen. Ik praat er zo min mogelijk over met hem, hij moet weten en voelen dat het goed gaat, dat hij zonder schuldgevoel zijn werk kan doen. Hij verdient het niet dat er weer moeilijkheden komen Hanna... ik weet het soms ook niet meer.”

Jenna sloeg haar handen voor haar ogen en huilde hartverscheurend. Hanna stond op en trok haar beschermend tegen zich aan.

„Ik weet het meisje, je doet zo je best en meer kan niemand van je verlangen. Maar geloof me, het komt best in orde, jullie houden van elkaar en jullie liefde is sterk genoeg om overeind te blijven wanneer het even wat moeilijker voor je wordt. Maar je moet met Matthew praten, belooft me dat. Je zeurt en klaagt niet, maak je daar geen zorgen over, maar het groeit je boven je hoofd en dat is wat anders. En wat Nandy betreft... ze is jaloers, dat was ze voorheen ook maar toen had ze jou voor zich alleen. Nu moet ze je met iedereen delen en dat zint haar niet.”

Ja, dat kan wel zijn, dacht Jenna, maar je moet haar zien als haar vader aandacht aan me schenkt, me aanhaalt of een zoen geeft, dan verandert ze in een giftige spin. Jaloezie is te begrijpen maar haar houding en gedrag is van een volwassen mens en niet van een kind. Ze zei er niets over tegen Hanna, het had geen nut het lieve mens nog ongeruster te maken.

Jenna gaf Hanna een kus en bedankte haar nog eens voor haar goede zorgen.

Om vijf uur stond Lucie voor de deur met een grote bos vuurrode tulpen.

„Kom binnen Lucie, gezellig dat je er bent. En wat een prachtige tulpen, de warmte straalt er gewoon vanaf... kom, geef je jas maar hier.”

„Hai Jenna,” ze gaf haar vriendin een kus, „je ziet nog erg pips, en mijn jas kan ik ook zelf ophangen. Zet jij de bloemen maar in het water. Hè, lekker, ik ruik verse koffie. Even de kinderen gedag zeggen en dan schenk ik voor ons een bakkie in.”

Lucie begroette de kinderen hartelijk en even was Nandy weer haar spontane zelf. Ze mocht tante Lucie graag, ze behandelde haar tenminste niet als een klein kind.

„Tante Lucie, maakt u vandaag wat lekkers voor ons klaar? Jenna lust nog niks maar ik wel. Oma Hanna heeft voor ons gekookt, dat was hartstikke gezellig.”

„En waar was Jenna dan?” vroeg Lucie.

„O, boven, ze werd van alles misselijk. Oma Hanna zorgt altijd goed voor ons en ik vind het heerlijk als ze er is.”

Het was voor Lucie niet moeilijk te begrijpen wat Nandy bedoelde met haar loflied op Hanna. Het klonk ongeveer van: was Jenna maar weg dan was alles weer als voorheen. Maar voor Lucie erop-in kon gaan kwam Jenna met de bloemen binnen.

Samen bewonderden ze de grote glazen pul met bloemen die de kamer onmiddellijk een gezellige sfeer gaf.

„Jenna, ik help je zo met koken maar eerst koffie, ik versmacht.”

Even later zaten ze aan de keukentafel met ieder een beker koffie. Voor de kinderen had Jenna in de kamer limonade neergezet, en de tv aangezet. Om deze tijd mochten ze een uurtje kijken naar hun favoriete programma. Gelukkig maakte het Zoë niet uit waar ze naar keek, ze volgde alles wat Nandy mooi vond.

Eensgezind zaten ze samen op de bank want gek genoeg kon Nandy toch veel van Zoë verdragen, meer eigenlijk dan een jaar geleden. Misschien in het besef dat ze bij elkaar hoorden.

„Lucie, wat kunnen we eten dat niet stinkt, ik bedoel waar ik niet misselijk van word. Ik heb nog geen warm eten op, alleen wat brood, beschuit en fruit. Mijn koffie smaakt gelukkig weer, dat is tenminste een stap in de goeie richting.”

„Tja,” Lucie wreef bedachtzaam langs haar kin, „wat voor vlees heb je uit de vriezer gehaald?”

„Kipfilet, dat leek me nog het minst vies.”

„Joh, je lijkt Nandy wel, wat is dat nou voor praat,” grinnikte

Lucie. „Ik zie een paar goudrenetten op de fruitschaal liggen dus we kunnen verse appelmoes maken, aardappelpuree en een stukje kipfilet, alles even lichtverteerbaar. Lijkt het je wat dame?”

„Mmm... oké, dat lukt me wel om binnen te houden. Ik schil de appels en de aardappelen, jij mag de kip bakken.”

Een uurtje later zaten ze aan tafel en Jenna liet zich het eten goed smaken, zelfs Nandy had geen commentaar. Om zeven uur bracht Jenna Zoë naar bed en mocht Nandy de vaat in de afwasmachine zetten. Ze vond het een leuk werkje en ze deed het heel handig. Lucie zette onderwijl verse koffie en maakte voor Nandy een beker chocolademelk. Even later, toen Nandy ook naar bed was konden de twee vriendinnen eindelijk gezellig kletsen. Met hun ellebogen op de keukentafel gezeten wisselden ze eerst de nieuwtjes uit. Ze praatten zachtjes want Jenna was tot de ontdekking gekomen dat Nandy nogal eens stiekem naar beneden sloop en aan de deur luisterde.

„Waarom laat je je zo door dat kind koeioneren?” vroeg Lucie op een gegeven moment. „Praat er toch met Matthew over, het is belachelijk zoals dat wurm zich gedraagt.”

„Omdat ze wanneer Matthew thuis is niets laat merken. Oké, ze praat niet veel tegen me, maar ze snauwt niet en is ook niet hatelijk. Matthew heeft niets in de gaten, ze altijd even lief voor hem.”

„Maar je vertelde dat ze zich constant tussen jullie in dringt, dat is toch niet normaal en dat moet hij toch ook zien?”

„Ach laat maar, ik heb geen zin erover te praten, ik heb van de week al genoeg tijd gehad om te piekeren, ik kom er toch niet uit, hoe je het ook wendt of keert. Hanna begon er ook steeds over, ik baal ervan, weet je, en niet zo'n beetje ook. Ander onderwerp dus.”

„Jij je zin, maar als Matthew er niet is voel jij je doodongelukkig, en vooral in dit huis. Waarom doe je niet meer moeite het gezellig te maken? Je hebt je veel te strikt gehouden aan wat Matthew je voorstelde. Hij heeft niet gezegd dat je helemaal geen eigen spullen mocht inbrengen, je moest de sfeer niet te veel veranderen zodat de kinderen een vertrouwde plek hielden. Maar rigoureuus heb je, afgezien van de slaapkamer, alles opgeslagen. Haal wat dozen boeken op, en wat linnengoed, serviespul en noem maar op, daarmee verander je ogenschijnlijk niets aan de inrichting. Maak dit huis je thuis voorzover mogelijk is. Koop wat planten en zet geregeld bloemen neer, dat deed je voorheen toch ook? Zo blijf je je op visite voelen, en dat is nooit Matthews bedoeling geweest, dat weet je ook wel. Je bent en blijft af en toe een koppig nest.”

„Dank je,” zei Jenna droog, „maar misschien heb je gelijk. Ik zal

erover nadenken, goed, ouwe jongen? En vertel me nu maar eens hoe het met Peter en jou gaat, kom weer eens gauw samen eten.” Peter Flint en Lucie Orvil hadden een LAT-relatie, en het beviel hen uitstekend. Lucie was al eens eerder getrouwd geweest en haar ex-man had een hotel in Suriname waar Lucies zoon, toen hij achttien was ook naartoe was gegaan.

Voorheen ging ze ieder jaar voor minstens vier weken naar Suriname, nu was ze maar veertien dagen geweest, samen met Peter. Ze had haar zoon Lucien voorgesteld eens in de twee, drie jaar naar Nederland te komen. Lucien vond het wel een goed plan en hij zou het met zijn vader bespreken.

Peter was een zakenrelatie van Jenna’s ex-baas. Eerst waren hij en Jenna een poosje met elkaar omgegaan, maar toen kwam Lucie in beeld en het vonkte meteen tussen hen. Jenna vond het prima want ze vond Peter een fijne vriend maar ook niet meer. En een goede vriend was hij voor haar gebleven, ze hoefde maar te kijken of hij stond op de stoep en hielp haar waar hij maar kon. Lucie had van die vriendschap niets te vrezen en dat wisten ze alledrie. Het grappige was dat Peter en Matthew aan dezelfde universiteit hadden gestudeerd, samen met Jenna’s ex-baas, Sander van Vuuren. Na de dood van Corry werd de vriendschap tussen Matthew en Peter weer in ere hersteld. Ook Peter had zijn vrouw verloren maar dat was een paar jaar eerder geweest.

Jenna vroeg Lucie of ze nog naar Werner en Ilse was geweest.

„Ja, afgelopen zaterdag. Iedereen vroeg naar je. Waarom ben je zo traag met op bezoek komen, waar slaat dat nou op. Je woont in Delfgauw, niet in Groningen. Sorry, die naam had ik niet moeten noemen.”

„Nee,” zei Jenna meesmuilend, „dat is nou niet direct iets waar je me een genoegen mee doet.”

Jenna was in een klein dorp bij Groningen opgegroeid en had daar slechte herinneringen aan. Toen ze vijftien jaar was mocht ze bij Werner gaan wonen, ze was al ettelijke malen van huis weggelopen en haar moeder was blij van haar verlost te zijn.

Haar moeder was een bloedeloze vrouw die geen liefde of warmte kon geven noch kon ontvangen. Werner was vroeg uit huis gegaan om te studeren en hij had het nog het beste gehad. Ze scheelden tien jaar in leeftijd en toen Werner vertrok werd Jenna’s leven een hel. Nadat ze op een avond de badkamer was binnengegaan, en haar vader naakt en met zichzelf bezig voor de spiegel had zien staan, was ze met het weglopen begonnen. Haar vader noch haar moeder hadden enige vreugde in haar jonge leventje gebracht. Toen Werner na een paar jaar Ilse leerde kennen was Jenna oud

genoeg geweest om op zichzelf te gaan wonen. Werner was make-
laar, en na wat spuurwerk had hij voor Jenna het huis aan de sin-
gel kunnen bemachtigen .

Lucie legde haar hand op Jenna's schouder en stond op: „Geen
muizenissen in je hoofd halen hè? Je leven nu is belangrijker, denk
maar aan Matthew, wanneer komt hij eigenlijk thuis?”

Het was de juiste afleiding en Jenna ging er gretig op in.

„Hij zou zijn best doen zijn zaken vandaag af te ronden, dan kan
hij morgenavond of zondagmorgen thuis zijn.” Jenna stond ook op
en liep met Lucie naar de deur. „Ik probeer er hier wat meer van
te maken, dat beloof ik je. Ik zal ook Ilse bellen en een afspraak
maken dat jullie met zijn allen een keertje komen eten. Bedankt
Lucie, ik had weer een zetje van jou nodig.” Ze gaf haar vriendin
een hartelijke kus.

„Je hebt niet de gemakkelijkste weg gekozen, Jenna, dat heb je
nooit gedaan, maar ook dit lukt je weer, ik weet het zeker, zoveel
vertrouwen heb ik wel in je. Tot gauw! Blijf binnen en doe achter
mij gelijk de deur op het nachtslot.” Jenna zwaaide haar voor het
raam uit en sloot de gordijnen.

HOOFDSTUK 2

Eerder dan Jenna had verwacht kwam Matthew thuis. Met gejuich
werd hij door de kinderen binnengehaald en Jenna, die zich even
op de achtergrond hield, was niet minder blij. Matthew omhelsde
haar innig en hij begreep dat ze erg eenzaam was geweest, en niet
alleen omdat ze griep had gehad. Hij kuste haar nog eens stevig en
toen trok hij het groepje mee de huiskamer in.

„Tjonge, wat een ontvangst, het lijkt wel of ik een jaar ben weg-
geweest.” Hij knipoogde naar Jenna en gaf haar nog snel een kus.
Nandy bekeek hen met halfdicht geknepen ogen maar zei niets.
Ze ging dicht tegen hem aan zitten op de bank en Zoë kroop aan
de andere kant naast hem. Jenna kwam binnen met de koffie en
vroeg lachend of er ook nog plaats was voor haar. Ze wilde de
stemming luchtig houden en Matthew ging er grif op in. „Kom jij
maar op mijn schoot zitten, voor jou is de beste plaats niet goed
genoeg.”

Hij trok haar speels op zijn knieën en op dat moment voelde Jenna
een gemeen kneepje in haar bovenbeen, dat afkomstig was van
Nandy die haar jaloezie niet kon bedwingen. Ze bleef echter even
zitten, ze had geen zin toe te geven aan Nandy's valse spelletjes.
Omdat Jenna nog niets aan het eten had gedaan werd er besloten